

Bileftirlitið og Ráðið fyrri Ferðslutrygd. Vit mugu vóna, tað eydnast teimum her at gera nakað fyrri ferðslutrygdina. Vegurin, sum Eiríkur arbeiðir við, verður nevndur Deyðans vegur, tí hvønn dag doyrt onkur har.

Vibeke og Eiríkur finga eina góða íbúð, sum Vibeke helt, at fleiri mundu óvunda teimum. Íbúðin lá beint oman til ána, og Vibeke treivst sera væl har, tí onkursvegna minti umhvørvið hana um Sundalagið. Tey búðu í býnum Bank Town við umleið 4000 íbúgvorum.

Heitt

3. oktober 1996:

- Tað er framvegis ógvuliga heitt, og fólk her siga, at tað er heitari enn miðalhitin plagar at vera hesa ársins tíð. Streymurin fer ofta her, serliga tá klokkan er 18.30, og so er myrkt.

- Her hava annars verið ávaringar um syklorir, heystaródnir, sum bara raka við strendurnar, men vit vita, at tær kunnu hava nógvar vanlukkur við sær. Og synd er í teimum menniskjunum, sum verða rakt. Við ódnunum fylgja eisini umfarsjúkur, sum fleiri doyggja av.

Brotying er á veg í veðrinum, meira grønmeti fæst á marknaðinum, planturnar eru við at spretta, so vit gera móti betri tíð....

Ein náttúrulýsing

19. oktober 1996:

- Morgunstundin er tann besta á degnum. Nú er við at gerast kaldari um morgunin, og her er eitt tann um morgunin. Men fuglarnir syngja, og sólin er við at koma høgt á himmalin, fólk fara til arbeiðis, eru úti við sínum kúm, ella tey

henta plantur til matgerðina. Børnini rópa, tey ganga runt við fati á høvðinum og royna at selja fisk ella grønmeti.

25. oktober fór Vibeke aftur á sjúkrahúsið at tosa við starvsfólkini.

- Í dag sá eg eina unga gentu, sum hevði roynt at taka lívið av sær við at leypa niður av einum taki. Hon var lamin niðanfyrri beltið. Hon hevði ligið á sjúkrahúsi í Dhaka. Tí skuldu bara sæð liggisárini, hon var við at rotna. Sálarlaga var hon eisini sjúk.

Eg avtalaði at arbeiða leygardag, mánadag og týsdag.

Eitt kvinnuprojekt

31. oktober 1996:

- Eg fari um morgunin við bili kl. 7.45 hiðani úr Bank Town, og túrurin tekur umleið 15 minuttir til vegin oman til sentrið.

- Í hesum døgum eri eg byrjað hjá kvinnunum/gentunum, og har eri eg eftir at hava reitt upp og ruddað. Tað eru 16 sengur. Allar genturnar eru onkursvegna lammnar og sita í koyristóli, ella liggja á búkinum og brúka hendurnar til at koyra á hjólini. Summar sita í koyristóli, helt niðri við gólvið. Og tað er gott, tí harvið kunnu tær gera vanligt arbeiði, tá tær venda aftur til teirra dagliga arbeiði heima, tí húsliga arbeiðið verður tað mesta gjørt á gólvinum. Tær kunnu eisini hava børnini á fanginum og seta tey á gólvið uttan strið.

Eg fari at royna at greiða frá, hvussu »stovan« sær út: Sengurnar eru gamlar men hava tó hjól. Nakrar sengur eru heilt niðri við gólvið, so sjúklingurin sjálfur kann fara upp og í song. Nakrar sengur eru málaðar grønar, aðrar eru av

1. desember er altjóða dagur teirra brekaðu. Henda dag fóru tey øll á sentrinum mótmælissongu. Fólk hugdu, men Vibeke heldur ikki, at nakar annars gav teimum brekaðu gátur

jarni. Madrassurnar eru úr kokos. Blæur hava tey ikki. Koddarnir eru vinyl, men hava tó betrekk, og yvir seg hava tey eitt lak. Nú ein dagin vóru seingjarklæðini ikki blivin turr, tí tað hevði regnað, men tey vórðu lögð á kortini.

Róktarfólkini eru eitt slag av sjúkrá hjálparum. Tað eru eisini sjúksystir, men tær gera bara tað umsitingarlaga arbeiðið.

Eg arbeiði á hesi stovuni. Nakrir sjúklingar eru seingjarliggjandi og skulu hjálpast við øllum. Alt tykist virka væl. Reinførið man vera so sum so, men tað mugu vit venja okkum við, at alt ikki er sum í Danmark ella í Føroyum, og tað kann vera gott fyri tað.

tey eru 16 ára gomul, so tað er ikki nokur løtt uppgáva at vera lærari. Lærarin er ein sjúklingur, sum dugir at lesa og skriva.

Fyri tíðina eru her triggjar møður við smábørnum. Tær hava eina stovu fyrri seg og passa sjálvar børnini. Børnini skulu hava venjingar. Tey eru øll menningartarna og brekað.

.... Ein av uppgávum mínum er at vera um gentuna Lovely, sum er 10 ára gomul. Hon er dottin niður av 4. hædd og er lamin frá hálsinum og niður. Hon fær tosað, fær flutt høvðið, og navnið hóskar væl til hennara. Hon hevur lært at mála við munnum og ger nakrar deiligar teikningar - summar teirra eru gjørdar

til postkort.

Nógv dálking

Í fleiri av brøvunum gremur Vibeke seg um dálkingina allastaðni. Osandi skorsteinar, órudd og ring luft.

- Eg las í bløðunum nú ein dagin, at Dhaka er tann býurin í verðini við ringastu luftdálking.

Dhaka lá ikki langt frá, har tey búðu.

- Hetta høvdu tit skilt betur, høvdu tit upplivað ferðsluna. Tað er ógjørligt at greiða frá! Tað skal upplivast!

Millónbýurin Dhaka er ein skitin býurin við nógvum gangi. Sum útlendingar verða vit jagstrað av biddarum, og tað er óbehagligt.

tí man fólir við hesum menniskjum.

So er betur at vera í Bank Town, tí her fáa vit hóast alt loyvi til at vera í friði, og her er so hugnaligt, við ánni, trøum og blómum, kúm og geitum. Hvønn morgun síggi eg av altanini fiskararnar, sum reinsa síni gørn, kvinnur sum savna saman bløð, og børnini selja grønmeti.

Ein kona kom nakrar ferðir um vikuna heim til Vibeke og Eirík at gera reint. Vibeke slapp harvið frá tí partinum av húsliga arbeiðinum, og hin sum var fátøk, tryggjaði sær inn-tøku.

Í summar komu Vibeke og Eirík heim aftur, og tey hava ongar ætlanir um at fara avstað aftur til Bangladesh.

- Tað er eitt vakurt land, fólkini eru blíð, men neyðin er stór. Eg eri fegin um, at eg fekk møguleikan at siggja og upplivað Bangladesh, sigur Vibeke.

Váraligur skúli

Skúlin á sentrinum er fyrri øll, men hann riggar ikki serliga væl. Nokur av børnunum hava ongantið áður verið í skúla, sjálvt um

Vibeke og maðurin gjørdur ymsar útfærðir bæði í Bangladesh og til India. Við markið til India vóru tey m.a. í te-plantasjunum, har kvinnurnar henta te. Her var landslagið sera vakurt - deiligt at sleppa burtur úr dustinum og dálkingini í stórbýnum

Hetta var daglig sjón, sigur Vibeke. Koyrt verður púra ørt, ofta við ongum koyrikorti. Ferðsluvanlukkurnar eru tí nógvar í Bangladesh